

Lily Wonderland
RUDOLF, VTÁK
V ZLATEJ KLIETKE

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené

ISBN 978-80-560-0282-7

LILY WONDERLAND

Rudolf, vták v zlatej klietke

Technická spolupráca: Fujas Štefan, Szekeres František

Jazyková korekcia: Mária Ballová

Dizajn obalu: Silvia Veszprémiová

Ilustrácia: Silvia Veszprémiová

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá éra autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0282-7

OBSAH

ČASŤ PRVÁ

Rudolf.....	6
Dopad	16
V zlatej klietke	20
Jabloň	26
Strom – vinník.....	30
Frank.....	36
Tesnosť.....	40
Sekunda prázdnoty	48
Pomoc.....	54
Stretnutie	60

ČASŤ DRUHÁ

Hľadanie odpovede	79
Sila súdržnosti	90
Spev.....	97
Tanec	104
Znovuzvítanie.....	108

*Byť vtákom, ktorý lieta nad snehovou prikrývkou, alebo spieva pieseň
prichádzajúcej jari?*

Byť mravcom a vytvoriť tanec v pochode a zdvíhať ťažké „skaly“?

*Byť stromom, ktorý sa hrdó pnie na jednom mieste, čaká na svoj osud,
počúva vtáacie piesne,*

*pozerá do zeme pod nákladom pochybností, či zajtrašie ráno ho
nezlomí?*

*Tancovať v slnečnom lúči, urobiť prelet nad oblakmi, rozkvitnúť
do najväčšej krásy?*

Výber je na tebe!

Začni byť dnes tým, kým si hlboko vo svojom vnútri!

Časť prvá

Rudolf

Slnko bolo postavené vysoko a ohrievalo snehom pokrytú zem. Snežienky skláňali hlávky. Prichádzala jar, čas, keď to budú ony, čo sa oddajú spánku čakajúc znova na zimu, aby uhasila posledné mrazivé dni a dovolila im vykuknúť spoza bieloby. Aby to boli potom znova ony, čo musia ísť...

Rudolf bol pestrofarebným vtákom. Áno, považoval sa za pestrofarebného, i keď jeho perie zmenilo po čase farbu, očernelo, ale akosi vždy cítil, že vyniká medzi svojím druhom. A naozaj, to bolo tak.

Rudolf teraz sedel v hniezde, ktoré bolo postavené v rohu suchých konárov stromu, ktoré mali ešte iba málo zelených listov.

Slnko nebolo spaľujúce, skôr bolo príjemné. Vo vzduchu bolo cítiť prichádzajúcu jar. Počul štebot iných vtákov a videl ich prelety vo vzduchu.

Bola to iba jeho prvá jar, ale už vedel, že bude mať rád toto ročné obdobie. Slnčné lúče mu ohrievali telo a osvetľovali žltý zobák, ktorý v jeho lúčoch vynikal ešte viac. Roztvoril teda drobný zobák a pokúsil sa zaspievať pieseň prichádzajúcej jari tak, ako to mnohokrát počul u svojich rodičov. Oslavnú pieseň poznal naspamäť:

*Ked' sa hviezdy radujú a mesiac sa usmieva,
všetko na svete ako rozprávka sa zdá,
tancuješ na mäkkom koberci oblakov,
osvetlený žiarou slnka,
prečo však ľudia nepoznajú to tajomstvo,
pocity sú tým, čo život vytvára?*

*Sme tak hlboko dojatí
pocitom tej lásky,
boli sme iba studňa vyschnutá,
kým láska nenapojila naše útroby.*

*Dýchame ňou,
oči sú priezračnejšie než nebo,
kvety hrajú farbami dúhy,
rosa sa odráža vo svetle slnka,
spájame sa s ňou, stávame sa ňou.*

*Cítíme jej záchvevy v srdci,
zaplavuje nás teplý pocit šťastia.
To je, keď láska vytvára divy,
je iba na tebe, aby si uveril.*

Rovnako nespočetne veľakrát počul pieseň lásky, ktorú si rodičia spievali jeden druhému:

*Dnes žiarim láskou,
cítim ju vo vnútri,
prúdi cez moje žily,
je vznešenejšia ako kráľovské zlato,
cennejšia ako drahokam.*

*Dnes som našiel,
čo tak dlho som hľadal,
čo vždy chýbalo v chlade.*

*Láska, ktorá nevyžaduje,
ale práve naopak,
umožňuje a pohybuje sa,
dáva krídla a hovorí:
"Lietaj! Letím s tebou!
Rasti! A ja porastiem s tebou!
Dovoľ mi byť v твоjich snoch
a nikdy ťa tam nenechám samú!"*

*Jedného dňa sa usadila v srdci
a nemôže byť vyhnaná.
Prenáša hory a splavuje divoké rieky.
Niet pochyb o jej pravdivosti,
niet pochybností v jej tvári.*

*Láska sa stala mojou súčasťou
je skutočnou ja bez masky,
spoločne vytvárame jednotku lásky.*

*Vždy budem d'akovať vyššej moci,
ktorá ma priviedla k tebe,
aj keď som musel dlho čakať,
môj život vždy smeroval k tomuto bodu.*

*Bolo to zaznamenané v starých bájkach,
vyrozprávané v rozprávkach,
básnené v básňach,
venované od Boha
a spievané anjelmi.
Táto sladká nikdy neumierajúca láska.*

Všetko sa točilo okolo piesne. Celý vtáčí život. Bez melódie bol vták ako bez krídiel.

V noci, keď všetko stíchlo, Rudolfov hlas sa dožadoval nasýtenia a niesol sa uličkami mesta, v ktorom sa narodil, prebýval a žil.

Teraz bol Rudolf v hniezde sám. Naokolo boli jeho rodičia i súrodenci. Bol to však iba on, kto sedel v bezpečí hniezda. Mal to byť pre neho veľký deň. Bol to významný deň pre všetkých vtákov, keď prvýkrát rozprestrel krídla a vzniesli sa do výšky. Pre Rudolfa to bol však deň, keď nočná mora sa zmenila na realitu. „Poď, Rudolf, neboj sa! Tvoji bratia už lietajú vysoko, skús to i ty!“

Rudolf bol iný. Bol slabším ako súrodenci a omnoho bojazlivejším. Oni sa skôr dostali k potrave, nadobudli silu, skôr vyleteli z hniezda. Túžil byť ako oni. Ako všetci vtáci. Nebol tu preto, aby skákal, zbieral omrvinky bez toho, aby sa vzniesol do výšky a sledoval svet zhora. Nabral odvahu, postavil sa na kraj hniezda a rozprestrel krídla. Pozrel sa do hĺbky a pocítil prichádzajúce mdloby.

„Pozeraj sa pred seba!“ - počul otca, ktorý sa odrazil od hniezda a hneď sa aj vzniesol do výšky.

Rudolf sa pokúšal sledovať ho, ten čierny bod, ktorý sa rýchlo vzd'aloval.

'Nedokážem to, nedokážem to!' - opakoval si v duchu.

Nahlas však nevyriekol ani slovo. Iba jeho bojzlivý pohľad a krídla tesne pri tele prezrádzali, že si neverí.

„Let! Let!“ - kričali bratia.

„Nechaj sa unášať vzduchom! Je to nádherné!“

Po ničom inom viac netúžil, iba sa nechať unášať ľahkým vánkom, cítiť ho vo svojom perí, nechať ho dotknúť sa telíčka... Iba rozprestrieť krídla a letieť.

„Podme!“ - zavelil otec, ktorý sa vrátil bez toho, aby si to Rudolf všimol.

Chcel ho poprosiť, či by nemohol letieť znova pred ním, aby mal záchytný bod, ale uvedomil si, že by to bolo zbytočné. Nebolo nič, čo by odohnalo jeho strach. Ten maličký bod otca by sa vzd'aloval príliš rýchlo a on by i tak precit'oval to prázdno hĺbky pod sebou.

Zrazu do neho matka jemne štychla.

„Rozprestri krídla, chlapče! Koncentruj sa!“

Rudolf teda urobil tak. Znova rozprestrel krídla. Zaváhal, pozrel sa dole. Urobil krok dozadu.

„Nepozerať sa dole! Skús to! Narodil si sa s tou schopnosťou.“ - počul matku, ktorá ho znova jemne šťuchala na okraj hniezda.

Rudolf tam stál a cítil sa bezmocným. Každý naokolo mu túžil pomôcť, radami uľahčiť jeho prvý let, ale on si predstavoval iba tú hĺbku pod sebou, to prázdno, do ktorého spadá. Precit'oval v mysli vzduch, ktorý sa mu dotýka tela, ale nebol to vánok. Bol to štipľavý tuhý mráz, ktorý mu šťípal kožu pod perím a zabáral sa do mäsa ako ostrý nôž.

„Zlatko, musíš si dôverovať!“

Pozrel sa matke do očí. Ona mu verila. Prečo si on nebol schopný dôverovať?

Rudolf vedel, že vtáky sa učia lietať tréningom, ktorý mení ich schopnosti na dokonalé umenie. Lietanie bolo veľmi náročné na energiu, ale nízka hmotnosť vtákov bola silou ich ľahkosti. Mimoriadne výkonné pľúca a obehový systém im pomáhali podávať obrovské výkony. Perie vtákov chránilo pred chladom a v lete pred horúčavami, ale malo aj obrovský význam pri lete.

Ale všetky geneticky dané vedomosti sa bili so strachom. Otočil sa matke chrbtom a pozrel sa vpred. Belasá obloha, kde - tu biele oblaky. Vzduch, ktorý je jeho priateľom. Prinútil sa nemyslieť na nič iné, nepozrieť sa dole. Ale pocit úzkosti z hĺbky ho nechcel opustiť.

Bezmyšlienkovite rozprestrel krídla a odrazil sa.

„Mávaj krídlami!“ - počul znova matkin hlas.

Zamával raz, dvakrát a fííí! Bol to nádherný pocit! On lietal, plával na belasej oblohe.

„Lietam! Lietam! Pozrite sa! Ja lietam!“

Obzrel sa a v tom jeho pohľad zabehol do hĺbky, stratil rovnováhu a začal rýchlo padať.

„Mávaj krídlami!“ - kričal otec, ale Rudolf sa rýchlo strácal spreď jeho pohľadu.

Matka vyletela za ním, ale nad malou bodkou zazrela obrovský tmavý tieň. Keď sa pozrela hore, uvidela supu, ktorý sa hnal za jej synom. Zamávala rýchlejšie krídlami, naklonila sa hlavou nižšie, ale malá bodka sa úplne stratila. Sup preletel popri nej a zmenil smer.

„Synak...“ - vyslovila, ale jej hlas už nedoznel k Rudolfovi.

Cítil rýchlosť. Cítil štipľavý vzduch. Zabudol mávať.
Zabudol dýchať. Gravitácia bola neúprosná.
'Nenarodil som sa, aby som lietal!' - bolo posledné,
na čo Rudolf pomyslel, keď jeho telo dopadlo na tenkú
okenicu desaťposchodového paneláku.
Rudolf zostal nehybne ležať.

Dopad

Vyzeralo to byť večnosťou, ale trvalo iba pár minút, kým Rudolf zdvihol hlávku. Všetko naokolo sa točilo. Zistil, že je nižšie, ale predsa nebol na zemi. Od zeme ho oddelovalo niečo, na čo narazil a teraz ležal na bruchu rozčapený ako žaba. Pozrel sa pod telo a uvidel, že spočíva na niečom hrdzavom a tvrdom, doteraz nepoznanom. Tá vec bola studená, kde - tu sa objavili na nej šmuhy akoby po maľovke, od ktorej ubehlo nespočetne veľa rokov.

Rudolf sa zdvihol na tenké nôžky, ktoré sa roztriasli. Zobákom náhodou zaklopal na niečo oproti, cez čo dokázal vidieť, ale nemohol prejsť. Bolo to okno. Ešte nikdy s podobným čudom nemal do činenia. Videl v ňom matný odraz samého seba, ale viac ho zaujalo, čo bolo za tou vecou. Akoby svet tam vnútri za zašpineným oknom bol omnoho bezpečnejší ako tu vonku, v jeho svete.

Túžil sa dostať dovnútra, len aby už nemusel stáť na tom tenkom hrdzavom studenom kuse plechu. Nebol schopný sa zmôcť na ďalší pokus. Rozprestrel kridla a pokúsil sa vzlietnuť. Zatriasol sa. Nebola mu zima, veď bol nádherný deň, ale necítil sa byť vo svojom perí tam vonku. Jedným okom sa pozrel dole a znova sa všetko zatočilo. Zobákom tento krát schválne zaklopal na okno. „Ďob, d’ob!“ - a potom znova - „Ďob, d’ob!“

Zrazu sa okno otvorilo a niečia ruka sa za ním načiahla. Skrčil sa. Očakával všetko možné, iba nie, že ten obor ho zanesie na miesto, po ktorom túžil. Do bezpečia, kde nemusel lietať, kde mohol byť obyčajným Rudolfom, kde nikto nepoznal jeho strach, samotu a vyčlenenosť. Kde ho nikto nenútil robiť, čo bolo proti jeho periu.

Ruky, ktoré ho jemne zvierali sa o malú chvíľu roztvorili a Rudolf čelil dvom modrým párom obrovských očí, ktoré pozerali priamo na neho. Jeho telo sa zachvelo, ale nie od hrôzy, ktorá by mala nastať. Nebál sa. Prvýkrát v živote sa nebál. Chcel zostať tam, kde bol. Nechcel byť nútený robiť čosi, čo jednoducho nebolo v ňom, z čoho mal strach.

A tá dlaň ho nenútila lietať. Položila ho na zem a on neistým krokom začal skúmať okolie. Ďobol do všetkého, čo mu stálo v ceste. Uvedomil si, že takmer všetko je z podobného materiálu, na aký bol zvyknutý. V každej prekážke bola ruka prírody - drevo. To všetko mal teraz pre seba. Rozprestrel krídla, vzniesol sa asi päť centimetrov nad zem, a potom znova skackal, aby preskúmal, čo doteraz ešte nebolo preskúmané.

„Nevieš lietať?“ - počul hlas, ktorému nerozumel, a už sa k nemu dvíhali ruky, aby ho položili do nového príbytku. Do zlatej klietky. Jeho nový domov, ktorý mu priniesol bezpečie. Farby jeho peria sa krásne odzrkadľovali v lúčoch slnka, ktoré prichádzali dovnútra cez pootvorené okno a Rudolf s vd'ačnosťou zaspieval svoju pieseň. Jedinú, ktorú poznal.